

PRÒLEG PASOLINIÀ

Déu i el Dimoni discuteixen sobre les ruïnes d'Europa

Entra el DIMONI.

DIMONI: Un dia déu i el dimoni es trobaren al cim d'una muntanya per observar plegats el món des de dalt. En veure el caos que regnava en el món, el dimoni digué a déu: «Ui ui ui, sembla que aquest món no li ha sortit tan bé al nostre déu!» A la qual cosa, déu respongué: «Per què dius això?». I el dimoni continuà: «Guerres, patiment, crisis econòmiques, capitalisme. Els humils ja no volen ser humils i els pobres persegueixen la riquesa a qualsevol preu. Els homes que tu has creat s'han ficat en el camí de la perdició, i en comptes de cercar-hi una solució, esperen que algú, des de dalt, la trobi per

ells». «I tu en el meu lloc què hauries fet? —preguntà déu al dimoni. Que potser hauries estat capaç de crear uns homes millors que aquests? Al capdavant, jo sóc déu, i tu només ets el dimoni.» «Jo? —digué el dimoni. No. Jo probablement hauria creat homes pitjors que aquests que has creat tu, però els hauria dit la veritat.» «I quina seria aquesta veritat? Aviam?» —preguntà déu de nou. I el dimoni: «Hauria dit als homes que no val la pena esperar que vingui algú a salvar-los, perquè ningú vindrà». Hi hagué un moment de silenci, en què déu va pensar. Un moment que semblà etern: era l'eternitat del pensament de déu. Finalment va replicar: «Però tu saps prou bé que aquesta no és la veritat». «I jo què vols que t'hi digui? —concloué l'altre. Jo, al capdavant, només sóc el dimoni.»

El DIMONI es gira i surt.

En girar-se, desplega una llarga cua vermella.

Una cua llarguíssima.

Igual que un lladre en plena nit

Foscor.

Una feble llum il·lumina una porta tancada. Dues veus, en la foscor, com una poesia.

VEU: Escolta.

Silenci.

Què era?

VEU: Què era?

VEU: Escolta.

VEU: Ja escolto.

VEU: Silenci.

VEU: Ja faig silenci.

VEU: Silenci.

Silenci.

No ho sents?

- VEU:** No ho sento.
- VEU:** Aquest soroll.
- VEU:** Quin soroll?
- VEU:** Aquest so.
- VEU:** Quin so?
- VEU:** Aquest murmuri, com un respir, un esbufec.

Silenci.

- VEU:** És el vent.
- VEU:** No és el vent.
- VEU:** És el vent en el jardí.
- VEU:** No ve del jardí.
- VEU:** És el vent a la finestra.
- VEU:** Això, com un respir, un esbufec, una veu.
- VEU:** És el vent allà a fora, el vent en el jardí, el vent entre els arbres. Torna a dormir.
- VEU:** Ve de dins.
- VEU:** Entra per les escletxes, passa per sota les portes, belluga les cortines, per això et sembla un respir, un esbufec, una veu.

Silenci.

Però no és res.

VEU: Sento els passos.

VEU: Torna a dormir.

VEU: Escolta.

Silenci.

Ho has sentit? No ho sents?

Silenci.

Ha entrat algú.

VEU: No ha entrat ningú.

VEU: Ha entrat algú a casa.

VEU: No ha entrat ningú a casa.

VEU: Has tancat la porta?

VEU: He tancat la porta.

VEU: Amb clau?

VEU: Amb clau.

Silenci.

VEU: Algú ha obert la porta. Ha entrat algú a casa. Ha entrat algú a robar a casa nostra. Pots anar-ho a mirar? Ve de dins. Vés-ho a mirar. Sisplay.

Llarg silenci.

VEU: No se sent res.

Silenci.

Ja no se sent res.

Silenci.

Ha parat.

VEU: Sisplau.

Silenci.

Encén la llum i vés-ho a mirar.

Silenci.

Se sent un esbatec d'ales.

Es mou algú, en la penombra.

La porta s'obre, s'entreveu una llum.

La llum d'una petita llàntia d'oli.

És la SERVENTA.

La SERVENTA camina en la foscor fent-se llum amb la llàntia.

Camina cap a alguna cosa, o cap a algú.

Il·lumina el terra amb la seva llàntia d'oli.

Hi ha una gran taca vermella.

La SERVENTA neteja amb una fregona aquella taca.

Després se'n va a la cuina.

Comença a preparar el sopar.

Durant tota l'estona en què no estigui ocupada en altres accions, la SERVANTA pararà la taula i prepararà el sopar. Quan vulgui, pot demanar a algú del públic que l'ajudi. Ho farà sense parlar, amb gestos. Perquè la SERVANTA no utilitza el llenguatge per fer-se entendre. Mai.

*Canta un gall.
S'ha fet de dia.*